

Br. Grimm-Fr. Bevk: Čudoviti godec.

V STARIH časih, ko je rasel še bob v klasih, je živel čudovit godec, goslač. Šel je skozi gozd, sam, čisto sam in mislil, da ni bilo njegovih misli konca. Pa se je misli naveličal kot samote in je govoril kot norec sam s seboj: »Ej, godec, goslač, sam si, sam; pusto ti je in dolgčas takisto. Poišči si druga, da ti krajša čas.«

Tako je govoril in storil ni drugače. Snel je gosli z ramena in zagodel tako lepo in tako glasno, da je odmevalo daleč po gozdu. Dolgo ni čakal. Prišel je volk skozi goščo, čez drn in strn.

»Ej, volk pride,« si je dejal godec, »njega pa res nisem želel.«

To je rekel, a volk se je približal in pokazal zobe: »Ej, ljubi godec, kako lepo igraš! Tega bi se tudi jaz rad naučil.«

»Nič lažjega nego to,« je odgovoril godec. »Le vse me moraš ubogati, kar ti bom ukazal.«

»O, godec,« je tulil volk, »vse te bom ubogal, kakor uboga učenec svojega učitelja.«

Godec mu je dejal, naj gre z njim. Prideta do starega hrasta, ki je bil znotraj votel in v sredini razklan.

»Glej,« reče godec volku, »če se hočeš naučiti godbe, moraš vtakniti prednje tace v to razpoko.«

Volk je ubogal. Godec je pobral kamen in z njim zagvoznil volkove šape tako trdno, da se ni mogel geniti.

»Čakaj tako dolgo, da se vrnem,« je dejal godec in šel vesel dalje.

Čez nekaj časa je govoril znova sam s seboj: »Dolgčas in pusto mi bo v gozdu, novega tovariša si moram poiskati.« Pa je vzel svoje gosli in zaigral, da se je slišalo globoko v gozd. Ni trajalo dolgo, ko se skozi drevje priplazi lisica.

»O, lisica pride,« si dé godec, »te si pa nisem želel.«

Lisica pride do njega in mu reče: »Ej, ljubi godec, kako lepo igraš! Tega bi se tudi jaz rada naučila!«

»Kmalu boš znala,« ji reče godec, »toda storiti moraš vse, kar ti bom velel.«

»O, godec, ubogala te bom kot učenec svojega učitelja.«

»Pojdi z menoj!« ji reče godec.

Šla sta in šla, prišla do steze, ob kateri je stalo visoko grmovje po obeh straneh. Tu je godec postal, upognil lesko in stopil z ного na njen vrh, nato pa upognil z druge strani poti drugo lesko in stopil z drugo ного na njen vrh. »Daj mi desno taco!«, reče lisici. Lisica uboga, godec pa ji priveže taco za prvi leskov vrh. »Daj mi drugo taco!«, reče godec znova. Lisica uboga, godec ji priveže levo taco za drugi leskov vrh. Končno pogleda, če jo je privezal zadosti močno in izpusti oba vrhova, da planeta kvišku, lisica pa obvisi v zraku in binglja.

»Čakaj tako dolgo, da se vrnem,« ji reče godec in odide po svoji poti.

Znova govori predse: »Dolgčas mi bo in samotno; treba je, da si poiščem novega tovariša.« Zaigra na gosli, da je odmevalo med drevjem. Priskače zajec.

»O, zajec pride,« si reče godec, »tega pa nisem klical.«

»Ej, ljubi godec,« mu reče zajček, »kako lepo godeš, kaj rad bi se tega tudi jaz naučil.«

»Prav lahko,« reče godec, »le slušati me moraš, kar ti bom dejal.«

»O, godec slušal te bom prav tako kot učenec svojega učitelja.«

Gresta po gozdu, dokler ne prideta na jaso, kjer je stalo edincato drevo. Godec zavožla zajčku vrvico okrog vratu, drugi konec pa priveže za drevo.

»Hopsa, zajček, zdaj pa le poskoči dvajsetkrat okrog drevesa,« mu zakliče godec in zajček ga uboga. Ko je bil že dvajsetkrat okrog drevesa, se je vrvica ovila dvajsetkrat okrog debla, zajček pa je bil na ta način ujet in naj je vlekel in se trgal še toliko, nič ni pomagalo, vrvica ga je le še tesneje rezala v mehki vrat.

»Čakaj me tako dolgo, da se vrnem,« mu pravi godec in gre dalje.

Volk se je medtem trgal, vlekel in grizel kamen tako dolgo, da se mu je posrečilo potegniti tace iz drevesne razpoke. Srdit in jezen je tekel, da

bi ujel godca in ga raztrgal. Ko ga je videla lisica, je začela tožiti in vpiti iz vsega grla: »Brat volk, pomagaj mi, godec me je osleparil.« Volk je upognil leski, pregriznil vezi in osvobodil lisico. Dobila sta tudi zajčka, ki sta ga prav tako osvobodila. Nato so iskali godca z združenimi močmi.

Godec je bil na svojem potu znova zaigral na gosli, in to pot je bil srečnejši ko prej. Glasovi gosli so prišli do nekega ubovega drvarja, ki je takoj, hočeš ali nočeš, popustil delo in prišel s sekiro pod pazduho, da bi slišal godbo.

»Končno sem dobil pravega tovariša,« je vzkliknil godec. »Človeka sem iskal, ne divjih zveri.« Pričel je igrati tako lepo in omamno, da je ubogi mož obstal kot začaran in se mu je srce od blaženosti topilo v prsih. In ko je tako stal, so prišli volk, lisica in zajec. Opazil je drvar, da nameravajo nekaj slabega. Dvignil je svojo blestečo sekiro in se postavil pred godca, kot bi hotel reči: »Kdor mu kaj stori, naj se pazi; imel bo opraviti z menoj.«

Živali so se prestrašile in zbežale v gozd, godec je pa zaigral drvarju še eno v zahvalo, nato pa šel dalje.